

DOKOŘÁN

**DUBEN
2018**
CENA 25,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

na standartě presidenta naší země je k přečtení nápis, jenž všichni už od dětských let známe zpaměti: „Pravda vítězí“. Vždy se mi ta myšlenka jevila jako svatá a nepřestupitelná, i když se se lží setkávám poměrně často. Vždy jsem si však dle myšlenky obsažené v onom nápisu myslel: „Aha, takže ten, kdo lže, nechce zvítězit...“ Slovo „zvítězit“ jsem totiž vnímal jako zásadní etický a morální imperativ, který spoluurčuje smysl našich životů: „Nelhat a chovat se za každé situace fair play, a to i tehdy, kdy se mi pravda nehodí.“

Stávající americký prezident nedávno zavedl zvláštní, pro mě bezobsažný termín, „alternativní pravda“. To jako že může vedle pravdy absolutní existovat varianta nějaké pravdy jiné. Když to připustím, je zřejmé, že takovýchto alternativních pravd může být nekonečné množství, a tím je tedy prostý význam slova „pravda“ pro mě zničen. Nechápu, proč by tento prezident nemohl svůj bizarní novotvar „alternativní pravda“ nazvat jednoduše lež... On však raději, aby si nezadal s různými mravokárci, tvrdí: „Když to říkám já, přestává být lež lží a proměňuje se v alternativní pravdu, tedy v pravdu.“

Kolem sebe, a to i v naší zemi, však vidím, že dnes už ani lež není to, co bývala... dokáže se umně převlékat ze svého jednoznačného určení do měkkých podob, které jako by její použití zjemňovaly a tyto pak mají ze slova „lež“ učinit již něco ne tak odsouzeníhodného. Jako například „taktická lež“, kterou homo sapiens použije, když chce s pomocí lží dosáhnout výsledku, na který by mu pravda nestačila. A přitom prý „pravda vítězí“...

Ovšem, abych byl spravedlivý, musím konstatovat, že to zas tak velká novinka není. Vzpomeňme na sofisty: „Objektivní pravda neexistuje – pravdu má ten, kdo ji dokáže prosadit...“ Lže se, či s pravdou se všelijak nakládá, co je člověk člověkem... Nové ovšem je, že se tím začali někteří mocipáni chlubit a snaží se ze svého lhaní učinit normu k prosazování vlastních cílů. Oni chytře a umně lžou, tedy překrucují pravdu jen trošičku, kdežto jejich soupeři moc. Tak v souboji dvou lží dle jejich úchylné morálky má zvítězit ta menší. Lež ovšem, jak dobře víme, není menší, či větší. Lež je prostě lež a lží zůstane, ať již ji nazvou těmi nejrůznějšími přídomky: altruistická, obranná, sebezáchovná, pozitivní, kamarádká... Jedinou lež, kterou snad, ale ani tím si nejsem zcela jist, můžeme ospravedlnit, či pochopit, je tzv. lež milosrdná...

Už naše babičky říkávaly, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Braňme se tomu, prosím! Vždyť infekce drobného i velkého lhaní se šíří světem, jako kdysi morové rány. A pro používání jakýchkoliv lží neplatí, že co je dovoleno Jovovi, není dovoleno volovi. Lhát není dovoleno nikomu. Lež je prostě nepravda a já bych si moc přál, aby presidentskou standartu na tom našem Pražském hradě zase někdo neukradl a nevyvěsil místo ní jinou s nápisem „Taktická lež vítězí“.

Na shledanou při zkoumání nepřeborného počtu lží a s vírou, že pravda zvítězí, se s vámi na jevištích našeho divadla těší

Sp. Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

To byla tehdá výborná nálada v klubu. Jef dokonce někomu svěřil svůj drahý fotoaparát, aby se s námi mohl vyfotit...

Děkuji za všechno, Jefe ♥

Toto je moje oblíbená fotka od Jefa, nedivadelní a přesto divadelní... dokumentoval opravdu všechno a i naše společné chvíle s Haničkou... děkuji moc!

DĚKUJEME, JEFE!

*Milý Jefe,
doteď si pamatuju svoji zuřivost, když jsme nečekaně zastavili u Tvého domečku s duhou a zjistila jsem, že překvapko mého muže je – focení s Tebou!
Málem mě jeblo! Já neupravená, holky nenačesané...
Mému miláčkově jsem se omluvila už víckrát, Tobě ještě ne.
Promiň, jestli jsem byla ze začátku nafučená.
Teď jsem šťastná, že ty fotky vznikly a že máme i na Tebe tak krásnou vzpomínku.
Děkujeme.
Tvoje A. A.
P.S.: Zamlouvám si u tebe termín i tam nahoře, jen na nás chvilku prosím, počkej. Objímám a těším se na Tebe!*

Jef, který vždy věděl co chce a jak to bude... Budeš chybět.

Jefe, jsme rády, že jsi nefotil jen hvězdy, ale byl jsi ochoten fotit i obyčejné holky z kanceláří, děkujeme!

Fotka těsně před mou premiérou Sugar. Přišlo mi neuvěřitelné, jak to tehdy se mnou prožíval a přišel sám ze své vůle, aby mi udělal fotky na památku. Navíc je ho v tom zrcadle trošku vidět...

Wisława Szymborská Srdeci v neděli

Děkuji ti, srdce moje,
že nemarodíš, že se činíš
bez pobídky, bez odměny,
z vrozené pýle.

Máš sedmdesát zásluh
na minutu.
Každé tvé stažení
je jako vyplutí lodi
na širé moře,
na cestu kolem světa.

Děkuji ti, srdce moje,
že úder za úderem mne
vyjímáš z Celku,
i ve spánku ještě osobitou.

Dbáš, abych nezaspala odlet,
odlet,
k němuž křídla netřeba.

Děkuji ti, srdce moje,
že probudila jsem se znova,
a ač je neděle,
den odpočinku,
pod žebry
trvá obvyklý předsváteční ruch.

(překlad Vlasta Dvořáčková)

*„Nepřišel jsem na tento svět, abych ho učinil tím nejlepším
místem pro život, ale abych v něm žil, v dobrém nebo špatném.
Každému je souzeno dělat jenom něco, protože nikdo nemůže
dělat všechno. Důležité je, aby nikdo nedělal nic zlého.“*

Henry David Thoreau
(12. července 1817, USA –
6. května 1862, USA),
americký filosof, esejista,
moralista a básník.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

V OSLNĚNÍ

Boleslav POLÍVKA

Tento rozhovor začínal poněkud zvláště a vlastně smutně. Ne snad proto, že by byl Bolek v Divadelním klubu, kde jsme se sešli po další zkoušce Molièrova *Lakomce*, ve špatné náladě. Naopak. Když se ho procházející ředitel a režisér představení Stanislav Moša zeptal, jak to nahoře – tedy na jevišti – tentokrát šlo, Bolek spokojeně odpověděl, že opravdu výborně, a bylo znát, že to rozhodně nebyla odpověď ze zdvořilosti, ale že se v divadelní dílně skutečně daří. Smutek se však nutně musel dostavit ve chvíli, když jsme si uvědomili, že povídání je vlastně důsledkem přípravy posledního čísla časopisu *Dokořán*, které vznikalo ještě pod vedením jeho zesnulého šéfredaktora a našeho kamaráda Jefa Kratochvila.

Vlastně je z velké části jeho zásluha, že opakovane hrají skvělé role v tomto divadelním domě. Byl to právě můj celoživotní kamarád Jef, se kterým jsme trávili mládí v někdejší brněnském panoptiku, kde i sako v těch několika málo lepších podnicích hostům půjčili, pokud ho, jako často my, neměli. A právě on mě později nabádal k tomu, abych, tak jako to dělají třeba jazzmani, když si zahrají s orchestrem, který hraje vážnou muziku, i já zkusil velkou scénu právě v Městském divadle. I díky Jefovi se stalo, že jsem si zde postupně zahrál v *Keanu IV.* (1997), Beckettově *Čekání na Godota* (2003), Šajloka v *Benátském kupci* (2014) a naposledy i Krále Leara. ***Dá se vůbec porovnávat náročnost jednotlivých postav z těchto inscenací? Nebo je takové srovnávání zcela nemístné?***

Je to vždycky poněkud ošidné, ale nároky přece jen byly v některých oblastech opravdu rozdílné. Zcela jistě množstvím textu a také postavou samotnou byl nejsložitější *Král Lear*. A v tomto případě i proto, že jsem se roli učil v ne zcela nejlepší formě. Měl jsem boreliózu. Ovšem srovnávat lze i ze zcela jiných pohledů. Vždyť Shakespeare v dramatech i v těch největších tragédiích používal humor. A ten jsme se snažili předávat i v tak náročném příběhu, jakým *Král Lear* bezesporu je, a dopouštěli jsme se toho, že se lidé občas i zasmáli. Navíc tam vystupuje i šašek, který do příběhu vnese přece jen trochu jiného tónu. *Lakomec* je naproti tomu čistá fraška a postava Harpagona se mně zdá přece jen poněkud jednostrunná. On je pořád protivný, pořád lakomý, celou dobu z něj mají všichni jen legraci. I proto se snažíme

S Hanou Kratochvilovou v inscenaci *Král Lear*, režie: Stanislav Moša

do příběhu vložit trošku vážnosti a tragédie. Ukázat, že to nemají zase tak lehké všichni ti, kteří jsou obdařeni spoustou negativních vlastností. V našem podání chceme tak trochu objevit i motivy, proč je ten člověk takový, jaký je.

Je to přece jen příběh o lakotě, tak jak jej autor viděl před třemi a půl stoletími. Dnes se někdy zdá, že jsou bohatí lidé, kteří jsou často i lakomí, spíše centrem pozornosti, možná závidí, ale také obdivu...

Nechceme, aby to byla hra jen o lakomství, ale aby se tam objevilo i sobectví. Ale je pravda, že známe takové lidi, bohatce. Já osobně je tedy neobdivuji, ale potkal jsem je či je tu a tam potkávám. Ve jménu bohatství jsou ochotni obětovat všechno. Včetně přátelství, a dokonce i svých nejbližších. Nemám rád lidi, kteří jsou ochotni si pro milion, jak se říká, vrtat koleno. Ale stejně jako tenkrát, je představení i o tom, nakolik je bohatcovo okolí schopno jeho lakotu tolerovat. Snažíme se, aby postava i celá inscenace měly nějakou logiku. Byť třeba zvrácenou. Vždyť se tam mimo jiné ukazuje i sebeláska. Stařecký narcismus, který si Harpagon na rozdíl od nás

(smích) ani neumí přiznat. Nechce si připustit, že už je starý na mladou ženu, kterou by si rád vzal za manželku. A to všechno jsou příběhy a příklady, které v našem věku velmi dobře známe i ze svého okolí nebo dokonce ze svého vlastního života, kdy jsme si leccos nedokázali sami sobě přiznat... (smích). Ovšem potom, když přijde to poznání a moudrost, které taky občas stáří doprovázejí, se dá o takové postavě mnohem lépe hrát. Ono to stáří a mnohé projevy s ním spojené jsou vlastně směšné, kdyby to ovšem nebylo často tak tragické.

Co může do představení vnést Boleslav Polívka nejen jako herec, ale i jako režisér, který si ve vlastním divadle připravuje hry podle svých představ?

Něco snad vnášet můžu. Mám to povolené. Se Stanislavem Mošou se už známe drahně let, takže už i tu svoji práci a přístupy navzájem známe. A nedá mi, abych v této souvislosti znovu necitoval tu na divadle známou větu Zdeňka Kaloče, který říkal: „Režisér a herec jsou jako dva břehy. Čím jsou si blíží, tím je proud bystřejší.“ A to je, myslím, hezky řečeno. Je to přesná metafora

našeho blízkého vztahu se Standou. On některé moje návrhy velmi pečlivě zvažuje, takže je to taková spolupráce nejen na úrovni režisér – herec, kdy herec plní režisérova přání, ale je to jakási vyšší forma spolupráce. Snažím se pro tu inscenaci udělat maximum mimo jiné i tím, že jsem se několik týdnů věnoval pouze *Lakomci*, a tak snad mohly vznikat i nějaké novátorské postupy. Jakási modernizace našeho *Lakomce* je i v jeho nejnovějším překladu. Jazyk je civilní, čeština je více přítomná, není to stylizovaná řeč, byť se děj stále odehrává v historickém prostředí. Jak se nám to vše podařilo skloubit, to ať posoudí divák. **Nemůže se stát, že místo smíchu vzbuzuje dnes postava Harpagona spíše lítost?**

Ale divákům musí být té postavy, s přebujelým egem, která je tolik spokojená sama se sebou, líto. Kdybychom tu lítost nedokázali vzbudit, tak by to naše hraní asi bylo zbytečné. Harpagon by měl být směšný a zároveň politováníhodný. Také jeho pocity musí být přesvědčivé. Naplno, žádné pofňukávání. A jako v každé dobré komedii by měl nakonec divák pocítit katarzi, uvolnění a třeba mu to vžene i slzy do očí. Sranda by měla

mít jakýsi základ v už prožité skutečnosti. Podob smíchu je hrozně moc, ale i v komedii musí být kus vážnosti, a o tom je, nebo by aspoň mělo naše hraní být. Mimochodem, rozdělovat divadlo na tragédii a komedii je tak trochu scestné. A ne náhodou jsou masky těchto podob vždy spolu.

Potkala tě už někdy tato slavná role?

Harpagona jsem si nezkusil nikdy. V době studentských let jsem měl jako protiúkol Oněgina. To se tak například na JAMU dělá, že ten, kdo inklinuje víc ke komedii a cítí ji, dostává vážné věci, a rození tragédie dostávají komediální postavy. A od té doby si pamatuji radu paní profesorky Ryšánkové, která mi říkala: „Bolku, Bolečku, když hraješ šlechtice, narovnej se.“ A tatínek, ten mi zase dával ochotnickou radu: „Bolku, když přijdeš na jeviště, musíš mít v plicích víc vzduchu, než všichni diváci dohromady.“ Tyto a podobné rady jsou pořád platné a já z nich také pořád čerpám.

Na tvé domovské scéně jsme z autorských představení naposledy viděli Šaška a syna, kde vystupuješ poprvé i se synem Vladimírem. Jak se díváš na jeho hraní?

Upřímně, když jsem viděl jeho rytíře Des Grieux v *Manon Lescaut* v Národním divadle, opravdu mě to dojmalo. Představoval jsem si jeho dědečka, mého tatínka, nadšeného ochotníka, jakou by měl asi z vnuka radost. Byl jsem z toho docela naměkko. I když jedna divačka mě tam pokárala, když mi řekla: „Bolku, v Národním divadle a vy jste v riflích?“ A to jsem měl i bílou košili a sako a ty rifle byly takové ty společenské, co se dnes do divadla normálně nosí. Tak jsem se k ní naklonil a pošeptal jí: „Ale paní, já mám černé trenky...“ Ale vrátím se k Vladimírovi. Viděl jsem ho jako Lenského v Hradci Králové, hraje i v Dejvickém divadle. Má obrovský rozmach či vmach a to je dobře. A kupodivu se ještě pořád tu a tam zeptá na můj názor. Šťěstí je, že má kolem sebe kamarády, ještě z dětství, tady z Brna. Často se vídávají, jsou mimo divadlo, neherci. A ti k němu mají ten správný nemilosrdný sarkastický přístup. Byl jsem nedávno u toho, když mně před nimi řekl, že dostal nabídku na nějaký velký muzikál, na roli, myslím, v Karlíně. A on, že se na to moc necítí, protože jsou to pěvecky velké věci. Já mu na to říkám,

*Při zkouškách komedie Lakomec,
režie: Stanislav Moša*

že bych se na to asi vykašlal. Ovšem ne tak jeho kamarádi. Jeden z nich mu zcela vážně poradil: „Vladimíre, ber to. Vždyť ty máš přece nádherný hlas.“ Takový jsou někdy ti kámoši ku.... Bylo to něco podobného, jako to dělal a dělá Peca občas mně. A je dobře, že Vladimír má kolem sebe nejen tu hereckou vrstvu, ale i tu civilní. Řekl bych, že je k sobě někdy zbytečně kritický. Je dříč podobně jako Chantal a nebývá dost často sám se sebou spokojený ani na druhý či na třetí pokus. Mám s ním připravené ještě další dvě inscenace, na kterých pracuji. Jedna z nich bude z prostředí natáčení filmu, o starém hereckém mistrovi. Vladimír by měl opět hrát mého syna. Jak a kdy to bude, zatím nevím. A klidně si dokažu představit, že všechny moje děti mohou být herci. Když je to k tomu potáhne, tak proč ne. Marjánka už teď chce být herečkou, ale zároveň chce být v cirkuse. Ovšem to se nevyklučuje.

Herci často říkají, že nejlepší odměnou je pro ně potlesk diváků. Ale jaký je to skutečně pocit, pokud herec pozná, že se opravdu lidem líbil, že je skutečně oslovil?

To je těžko popsatelné a vlastně těch pocitů může být celá řada. Je to třeba jako když se šťastnému tátovi narodí dítě. Jako když se podaří malíři obraz, o kterém ví, že někoho oslovil, že má smysl. A když už mluvíme o tom smyslu a také smíchu, tak se mi nedávno stalo, že jsem šel městem a proti mně šel takový ošuntělý pán, řeklo by se boverák. Menší postavy, zarostlý, hučku na hlavě, dlouhý kabát. Zastavil se před mnou a ptá se: „Bolku, ještě hraješ?“ A já na to, že čas od času. On se na mě podívá z toho svého podhledu, tedy do výšky, a konstatuje: „No, ale už vás hodně pomřelo.“ No a pak následoval ten smích, který byl na místě a snad i osvobozující. I o tom to hraní, stejně jako život, je. A jak říká jedno italské přísloví, na onom světě je to asi hodně krásné a každému se tam musí líbit. Vždyť se z něj ještě nikdo nikdy nevrátil...

*Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl*

IN MEMORIAM

jeř KRATOCHVIL

Vážené dámy, vážení pánové, kolegyně a kolegové, milý Jefe,

když pohlédnu do tohoto sálu, když se otčím na kolegy na jevišti, myslím, že tu není nikdo, koho bys alespoň jednou nevyfotografoval. A mnohé z nás jsi pak zvětčil nesčetněkrát. V rámci naší profese, v rámci našich životů... A i když budeme dlouho a důkladně vzpomínat, nedopátráme se asi, kolik osobností jsi zvětčil z těch, kteří už na tomto světě nejsou.

Jef Kratochvil, dvorní fotograf Městského divadla Brno... Tak se o tobě teď píše. A správně. Ovšem k tomuto titulu je toho zapotřebí ještě velmi, **velmi** mnoho dodat.

Jef byl totiž jedním z hlavních strůjců fenoménu našeho divadla. Jako šéfredaktor měsíčníku Dokořán vytvářel od počátku jeho kompletní podobu. Byl autorem vizuálního stylu našeho divadla od programů k jednotlivým představením až k jejich plakátům. Kalendáře, ročenky, přebaly na CD... O podobě všeho záníceně diskutoval a s nenapodobitelným nadšením pak uváděl své představy do života. Jeho nápady začali přejímat nakonec i v jiných divadlech a staly se nejenom v naší zemi normou.

To Jef přišel jako první v Čechách s nápadem pořádat každoročně diváckou anketu, která oceňuje nejlepší interpretační a inscenační výkony a nazval ji Křídla... to on mě přemluvil založit „Chodník slávy“ na Lidické ulici před naším divadlem. Říkal mi: „Proč by měli mít svůj chodník slávy jenom filmové hvězdy v Hollywoodu? Vždyť ti naši herci věnují celý svůj umělecký život jenom našemu městu Brnu, a copak si teda nezaslouží mít ty své dlaně taky v betonu?“

Naše město, **město** Brno, tvořiví talentovaní lidé v něm a Jef stále kolem nich. **Stále...** Takoví lidé jako on vytvářejí dějiny. I proto byl v roce 2014 spravedlivě vyznamenán Cenou města Brna.

Jef měl neuvěřitelný „čich na lidi“. Přivedl mezi nás celou řadu kolegů, z nichž se mnoho stalo oporami našeho divadla. Vždy byl mým prvním „divákem“, kterého jsem se ptal na jeho názor na představení, jež právě fotil na hlavních zkouškách před premiérou. I za fotoaparát neomylně poznal, jestli to bude dobrá, nebo výtečná inscenace... Své herce měl v lásce a na jeho fotografiích to bylo poznat.

Jef byl skvostným fotografem, a to nejenom divadelním. Fotil všechno, co miloval, co měl rád, čeho si vážil, i to, co potkával cestou. Cestou fotil nově narozenou svobodu naší země s jejím na celém světě obdivovaným prezidentem a jindy zase takhle „cestou“ vyfotil na zahradě vily Tugendhat jiné dva státníky, jak tu zemi rozdělují...

Fascinován vodním živlem se opakovaně vracel k pramenům Vltavy a svou práci vždy **v pokoře** vzdával hold ženské kráse...

Jeho tvorba vycházela z hluboké úcty k umění jiných. Vnímáte to, když listujete jeho úžasnou a unikátní knihou „Děch brněnských ateliérů“ a mohli jste to od něj často slyšet, když mluvil o druhých. S nadšením například hovořil o fotografiích svých kolegů z branže. S nadšením totiž rád mluvil o každém, kdo něco uměl.

Svůj život pak zcela zasvětil své lásce největší, divadlu. Začalo to v Divadle Husa na provázku a na konci 80. let si našel to své – Městské divadlo Brno, v němž pracoval až do konce svých sil.

Jeho láskyplný vztah k divadlu byl absolutní. Cítíte to, když si prohlížíte jeho fotografie. Jakékoliv. Je to jasné u nepřeberného množství fotek z nepřeberného množství divadelních inscenací. To, že je jich nakonec tak mnoho, vypovídá o jeho neutuchající pili, o jeho stejně tak zanícené jako pokorné službě tomu nádhernému fenoménu – divadlu. Každá z těch fotografií je událostí sama o sobě. Kromě toho, že jsou skvostné, jsou ve své podstatě svaté taky i pro to, že jsou tím jediným, co nakonec z veškerého našeho divadelního snažení přežije. Každý z nás má u sebe doma nějaký ten kus času, který pro nás Jef zvětčil svým uměním – svou **odevzdaností** umění. Vzpomínáte, jak vše konal s absolutním nasazením a bez ohledu na čas? A tak právě díky němu můžeme znovu a znovu vzpomínat na ty nejvýznamnější a nejkrásnější momenty našeho společného úsilí.

Častokrát doprovázel naše divadlo na jeho spanilých cestách do zahraničí, a tak se taky jednou stalo, že za mnou přijel do Švýcarska. Přijel den před premiérou a nafotil generálku. Pak dokumentoval celý ten mumraj kolem premiéry a vznikla nádherná kniha, kterou jsem věnoval producentovi oné inscenace. Ten, když srovnal Jefovy fotky s těmi, které udělal v průběhu mno-

ha zkoušek jeho fotograf, mě požádal, aby Jef propříště fotil jeho představení od začátku. To se Jefovi nestávalo ojediněle...

Stále nás překvapoval svým až chlapeckým nadšením pro různé technologické novinky. Neustále experimentoval, bez přestání hledal. Okouzlen možnostmi techniky ji vrchovatě používal ve svůj a tedy i náš prospěch. Všichni zde a mnozí i mimo tento sál jsme jeho dlužníky a zůstáváme mu s hlubokými díky provždy zavázáni.

Málokdo ví, že byl nositelem hned několika rytířských řádů, všichni však víme, že se celý svůj život choval jako skutečný aristokrat.

Když jsme zahajovali stavbu naší Hudební scény, přál jsem si, aby byly v jejích základech uloženy dva kameny. Jeden, který by odkazoval na to, že se budeme věnovat původní české hudební tvorbě, a tak nám občané Dolních Věstonic věnovali kámen s reliéfem jejich Venuše. Chtěli jsme však zde mít i kámen z kolébky muzikálu, z Broadwaye. Poprosil jsem tedy Jefa, jestli by to nějak nezařídil... A on požádal jednoho svého přítele v New Yorku, aby mu s tím pomohl. Byl to právě Miloš Forman, jehož

verzí muzikálu *HAIR* jsme tuto scénu slavnostně otevřeli, který kámen vytěžený z manhattanské skály pro nás tehdy v New Yorku s Jefem pokřtili. Stalo se to 10. září roku 2001 a jak víte, den na to se tam odehrál barbarský útok na Světové obchodní centrum. A Jef byl tzv. „znovu u toho“ a tragédii nafotil. Jeho fotografie použila při svém vyšetřování FBI, ale Jef sám z nich nikdy, ačkoliv byl o to mnohokrát žádán, neprodal jedinou...

Tak se chová aristokrat...

Milý Jefe, loučím se s tebou verši Jana Skácela, který je jistě napsal pro tebe...

Na tomto světě na prodej je všechno
I čest a sláva všichni o tom ví
Jen čisté srdce krásné čisté srdce
Na žádném rynku není ke koupi

Čest Tvé památce.
Stanislav Moša

RODINNÉ STŘÍBRO

Radka COUFALOVÁ

*V dramatu Žitkovské bohyně (krev je krev),
režie: Dodo Gombár*

Když ji člověk vidí, diví se, kde se v tak drobné postavě bere tolik až nakažlivé energie. Působí, že naprosto hravě zvládá domácnost, výchovu tří kluků, velké muzikálové nebo činoherní role a ještě si jen tak mimochodem občas něco namaluje, vyřeže ze dřeva nebo vyrobí z hlíny. Herečka Radka Coufalová se po narození syna Marka, který do rodiny přibyl ke čtrnáctiletému Matyášovi a osmiletému Jiřímu, naplno vrací do divadelního provozu. Už při mateřské však stihla nazkoušet dvě nové inscenace a odehrát reprízy těch stávajících.

V září 2016 jste ještě odehrála premiéru Franka V. a na konci listopadu se vám narodil třetí syn Marek. Jak brzy po porodu jste se potom objevila zpátky na jevišti?

V půlce ledna 2017, tedy vlastně po měsíci a půl, jsem se vrátila zase do Franka V. Na konci ledna mě potom čekala série *Skleněných pokojů*, o které jsem věděla už od října, a bylo domluvené, že se za mě nemusí hledat náhrada. Bylo fajn mít motivaci, tak jsem se dala dohromady docela rychle. Taneček, který v představení mám, jsem s malými úpravami zvládla.

Ale netrvalo dlouho a začala jste záhy potom zkoušet už i novou inscenaci. To jste asi původně neměla v plánu nebo ano?

Když měl Mareček dva a půl měsíce, zavolali mi z divadla, jestli bych nechtěla zkoušet *Žitkovské bohyně* v režii Doda Gombára. Bylo to hodně brzy, ale protože je v představení opravdu hodně ženských, potřebovali každou ruku a nohu. Navrhli, že ve stejné době do něčeho neobsadí Jirku (*Jiří Mach – manžel Radky Coufalové – pozn. red.*), aby se mohl o syna postarat on. Jirka souhlasil a já za měsíc začala zkoušet. Ještě předtím jsem ale dostala za úkol naučit se hrát na housle. A to bylo za trest. Zoufalství! Štěstí v neštěstí! Celou rodinu jsem pak skoro tři měsíce terorizovala svým cvičením. Kdo někdy zkoušel hrát na housle, ví, o čem mluvím. V představení můžete vidět výsledky mého snažení. Ne zrovna libými tóny podkresluji nepříjemné a znepokojivé výjevy na jevišti. Dokonce mě Dodo ke konci zkoušení připomínkoval, ať už tolik nezkouším, že je to málo nervózní (*smích*).

Znala jste předtím Žitkovské bohyně? Četla jste knihu Kateřiny Tučkové?

S Petrem Šimčákem, Kateřinou Kolčavovou
a Deným Ratajským v inscenaci *Mary Poppins*,
režie: Petr Gazdík

Četla jsem ji asi před třemi lety a úplně mě nadchla! Tematika ženské spirituality mě osobně fascinuje a hluboce v ni věřím. Kateřina Tučková je skvělou autorkou a já sleduji její práci s nadšením. Viděla jsem *Vyhánění Gerty Schnirch* v HaDivadle a teď i její první dramatický debut *Vitka* na Provázku. Mrzí mě, že jsem nestihla zhlédnout Dodovo provedení *Žitkovských bohyní* ve Zlíně.

S Dodem Gombárem jste se pracovně setkala už několikrát. Jaký je režisér?

Měla jsem tu čest s ním pracovat už v muzikálu *Vlasy*, kterým se v roce 2004 otevírala naše Hudební scéna. A bylo to úžasné! Svěřil mi roli Jeannie, otrískané holky v klučičí partě, později zbouchnuté. Moc ráda na tuhle práci vzpomínám. Od té doby uběhlo moře času a člověk potkal různou škálu režisérů. Vždycky nejraději vzpomíná na ty, kteří přesně věděli, co chtějí a co nechtějí, jejich představa je jasná a herce umí něžně a s klidem navést do těch správných kolejí pečlivě promyšleného celku. U *Žitkovských bohyní* jsem společně s kolegyněmi a Vojtou Blahutou, jediným mužem v inscenaci, zaslala nad navrstenými plány, které nám Dodo zkouš-

ku po zkoušce odhaloval. Práce byla výjimečná také neuvěřitelnou disciplínou a pokorou všech zúčastněných. Myslím, že na výsledném vyznění je to dost znát.

Premiéra Žitkovských bohyní byla v květnu a do konce sezóny jste potom odehráli hned 25 repríz. Jak se tak náročný provoz dal zvládnout s velkou rodinou?

Hodně nám pomohli a pomáhají prarodiče, ať už z mojí nebo Jirkovy strany. Mám taky skvělou neteř, která žije v Brně a často nám s kluky pomůže. A můj nejstarší čtrnáctiletý syn Matyáš se hlídání vůbec nebojí. Překvapil mě, sám se nabídl a je na něho opravdu spolehnout. Je ale pravda, že čím víc se blíží premiéra, tím je doma nervóznější atmosféra. Generálový týden je pokaždé hodně náročný, tečou nervy v divadle i doma. Kolikrát se už těším na volno, které přijde potom. ***Moc jste si ho ale stejně neužila, protože jste stihla nazkoušet už i další inscenaci...***

Ale to jsem ještě předtím musela odmítnout roli Haně Burešové v komedii *Dotkni se vesmíru a pokračuj*, kterou jsem měla začít zkoušet hned po *Žitkovských bohyních*, přestože premiéra byla až na začátku další sezony. Už kvůli zachování

dobrých rodinných vztahů se to nedalo. Už jsi se, mámo, narazovala dost, doma budeš (smích)! Když jsem pak představení viděla, bylo mi to líto, ale to je život.

Na zkoušení jste si tedy počkala až na podzim, kdy jste se objevila v dramatu Žena z dřívějšíka. Jaká to byla práce?

Jirka měl tehdy zrovna volno a čekalo ho zkoušení v Ostravě, takže když mi zavolaal dramaturg Honza Šotkovský, jestli bych do toho šla, manžel svolil. A já byla zvědavá, o co vlastně půjde. Už po přečtení hry jsme věděli, že nás čeká něco přinejmenším zvláštního. A ten, kdo představení potom viděl, to může určitě potvrdit. Zkušební proces s mladou režisérkou Alžbětou Burianovou by se dal přirovnat k titěrné a soustředěné práci v laboratoři, na kterou herci v našem provozu nejsou moc zvyklí. Díky svým kolegům – kamarádům, se kterými je radost trávit čas na zkušebně, na jevišti i v zákulisí, jsme takovou zkoušku zvládli a dozvěděli se o sobě zase něco nového.

V prosinci se na repertoár vrátil rodinný muzikál Mary Poppins, který měl premiéru už v roce 2010. Jaký to byl návrat pro vás osobně?

Mary Poppins je srdcovka. Minulý rok jsem zrovna porodila, když létala nad Brnem, a já jsem na ni ani moc nepomyslela, díky malému uzlíčku, co nám doma přibyl. A protože jsem se s ní už nejmíň dvakrát rozloučila, nebrala jsem to nijak tragicky. Stejně to bylo i tuto sezónu. Doufám, věřím, že se ještě někdy vrátí. A když ne, nevadí, bylo to krásné a bylo toho dost.

Jaká role vás čeká teď?

Momentálně nic nového nezkouším. Poslední muzikál, který jsem nazkoušela, bylo *Evangelium o Marii*. Hrál jsem tam Marii a Jirka Josefa, a tak jsme se do toho nějak vžili, že se nám pak narodil „Joshua“ Mareček (smích). V prosinci jsem měla derniéru *Evity* v Ostravě, kterou jsem milovala. Režiroval ji Petr Gazdík a byla radost v tomto muzikálu hrát. V Hudebním divadle Karlín v Praze jsem stihla odehrát loni v květnu derniéru muzikálu *Addams Family*. Taky škoda. A ještě stále mě tam můžete vidět jako Denisu de Flavigny v *Mam'zelle Nitouche*. ***Nechybí vám muzikál, když vás teď můžeme víc vidět na Činoherní scéně?***

Činohra mě neskutečně baví. V Ostravě jsem činohrou začínala, a proto jsem vlastně šla k di-

V tragikomedii *Žena z dřívějšíka*,
režie: Alžběta Burianová

vadlu. To, že mě na JAMU nakonec přijali na muzikál, a ne na činohru, jsem nesla dost těžce. A dnes, zaplať pámbůh za muzikál a Městské divadlo Brno, ve kterém můžu hrát to či ono. Právě na to další „ono“ se už teď moc těším.

A ve volnu, které s třemi dětmi ani žádným volnem není, si třeba aspoň najdete čas na vaše koníčky. Stihla jste v poslední době malovat, vyřezávat ze dřeva nebo modelovat z hlíny?

Jak jsem zvyklá žít v takovém kvalitě a naše divadlo mě tak žít naučilo, je pro mě teď najednou divné, že mám čas. Hlavou se mi tak honí myšlenky, které každý herec, co stojí a nehraje, moc dobře zná. Jasně, že jsem máma a mám domácnost, ale občas mě prostě zachvátí panika. A na tu je nejlepším lékem – kromě plínek, bryndáků, nočníků, dudlíků, utírání slz a soplíků, úkolů do školy, rozvázání na kroužky, vaření, praní, uklízení, nakupování atd. – právě malování a práce s hlínou. Šíleně se těším na jaro! Nejen, že budeme s Marečkem vyrazet ven, ale že zase začnu s mojí milovanou dřevořezbou. A když se toho kolem mě nahromadí víc, přemýšlím nad svojí šestnáctou výstavou. Tak třeba na podzim...

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl

Dekkadancers
POSLEDNÍ VEČEŘE
scénář a režie Štěpán Benyovský
choreografie Štěpán Pechar, Ondřej Vinklát, Marek Svobodník
Poslední večere je v mnoha ohledech unikátní záležitost – komediální taneční groteska v podání špičkových českých tanečníků, převážně členů baletu Národního divadla, doplněná ovšem živou hudbou a živým zpěvem. Když se u jednoho stolu sejdou dva mafiánští bossové, nebudou určitě splácet účty jen za večeri. Čeká vás příběh jedné velké zrady propletený drobnými historkami o gangsterech, vražedných kuchařích, tajných agentech a smrtící krásě ruských baletek.
Hrajeme: 27. 5. v 19:00 na Činoherní scéně

Divadlo DRAK Hradec Králové
 Radek Beran, Marie Nováková
MEDOVÁ KRÁLOVNA
režie Radek Beran
 Tradiční účastník Divadelního světa, hradecké Divadlo DRAK, přiváží výtvarně okouzlující, poetickou pohádku pro děti od tří let. Ta vypráví cestu malé holčičky, kterou vyšle její dědeček do úlu pro med. Aby splnila úkol, musí se naučit mluvit se včelami, poznat tajemství úlu a hlavně si získat důvěru včelí královny.
Hrajeme: 26. 5. ve 14:30 a 17:00 na Činoherní scéně

Městské divadlo Zlín
 Euripidés
TRÓJANKY
režie Jan Antonín Pitínský
 Mág české divadelní režie Jan Antonín Pitínský sestavil pro zlínské divadlo volnou tragickou trilogii z Euripidových dramát *Trójanek*, *Hekabé* a *Andromaché*, která předvádí osudy trójských žen v řeckém zajetí. Výtvarně sugestivní a herecky silná inscenace je výsostnou ukázkou soudobého uchopení vrcholných klasických textů.
Hrajeme: 27. 5. v 19:00 na Hudební scéně

Slovenské komorné divadlo Martin
 Anton Pavlovič Čechov
VIŠŇOVÝ SAD
režie Roman Polák
 Vynikající slovenský režisér Roman Polák, dobře známý svými inscenacemi i divákům MdB (*Peer Gynt*, *Arkádie*, *Cid*) se k Čechovovi vrací pravidelně – mimo jiné jeho inscenace *Ivanova* právě v martinském divadle se stala slovenskou inscenací roku 2006. I jeho aktuální *Višňový sad* se může pyšnit sugestivní režijní koncepcí i strhujícími hereckými výkony.
Hrajeme: 28. 5. v 19:30 na Činoherní scéně

Théâtre de la Massue, Compagnie Ézéquiel Garcia-Romeu / Francie
LE PETIT THÉÂTRE DU BOUT DU MONDE, OPUS I
(MALÉ DIVADLO Z KONCE SVĚTA, OPUS I)
koncepte, výprava, loutky a režie Ézéquiel Garcia-Romeu
 Autorská inscenace významné osobnosti soudobého evropského loutkového divadla Ézéquiela Garcia-Romeua. Netradiční, obrazivé loutkové představení-instalace ožívuje díky citlivé a minuciózní manipulaci neviditelného loutkáře snový, křehce poetický svět tajemných bizarních lidiček, jejichž životy jsou konfrontovány s těmi našimi.
Hrajeme: 25. 5. v 19:00 na Činoherní scéně

Arthur Miller:

ČARODĚJKY ZE SALEMU

Na začátku příběhu stála obyčejná žárlivost odvvržené mladé dívky, která se pokusila svést ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenice pro nevinné a teror maskovaný tváří legálního soudu se šíří dál a dál...

Historické drama Arthura Millera, jednoho z největších dramatiků 20. století, se zakládá na skutečných událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salem v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin. Příběh o tom, jak se z nejprve nevinného nočního dobrodružství mladých dívek postupně stává krutý a nesmyslný hon na čarodějnice, psal Miller jako analogii mecarthismu v Americe 50. let. Hra však i dnes ukazuje svou nadčasovou sílu, neboť davová hysterie, potřeba prosazovat totalitně jedinou „svatou pravdu“ za každou cenu i touha vyřadit si účty s bližním pod zástěrkou boje za spravedlnost bohužel existují ve všech dějinných obdobích i zřízeních. Millerovo drama je dnes považováno za střed amerického dramatického kánonu a za pětadesát let od svého vzniku nikdy neopustilo světová jeviště. Roli hrdého Johna Proctora, farmáře, který se neohroženě postaví soudní zvěsti, si vyzkoušeli herci jako Daniel Day-Lewis či Liam Neeson. Uvedením *Čarodějky ze Salem* vstupuje na jeviště Městského divadla Brno velký, strhující dramatický příběh.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Petr Štěpán, Lenka Janíková, Eliška Skálová, Barbora Goldmannová, Jan Mazák, Michal Isteník, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš a další.

John Steinbeck:

O MYŠÍCH A LIDECH

Proslulý americký spisovatel napsal v roce 1937 příběh o dvou tulácích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce, na základě vlastních zkušeností. A dal mu hned dvojí podobu: prozaickou a dramatickou. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na raně do Salinského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou před-

znamenává silákově smrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechťe zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit...

Titul Steinbeckovy novely a divadelní hry vedle svého základního významu odkazuje k básni Roberta Burnse *Myška*: „Nejlepší plány myši a lidí / nejdnou pýr jen a plevy sklídí.“ Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu. Sociálně laděný obraz světa s linií individuálního příběhu spojuje postava Lennieho Smalla, jednoho z těch lidí, které „Bůh nedodělal“. Protiklad tělesné síly a duševní slabosti zde zcela naplňuje steinbeckovský kult primitivů chudých duchem, jejichž nezpůsoblost pro život je na tomto světě vyvažována jejich blízkostí k Bohu a přírodě i prázdnými atributy laskavého lidství.

Za fascinující ztvárnění role Lennieho byl Jakub Uličník vyznamenán v rámci ankety Křídla Cenou kolegia revue Dokořán!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jakub Uličník, Ondřej Studénka, Kateřina Marie Fialová, Karel Mišurec, Viktor Skála, Martin Havelka, Igor Ondříček, Ladislav Kolář a další.

Simon Mawer:

SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvěkým lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Vojtěch Blahuta, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

BISKUPSKÝ DVŮR 2018

Městské divadlo Brno | SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o. | Moravské zemské muzeum

uvádějí

Tři mušketýři

17. – 22. 6. 2018

11. – 13. 7. 2018

Bitls

24. – 27. 6. 2018

Brněnské kolo

aneb Jak ukrást Věstonickou venuši

29. 6. – 1. 7. 2018

My Fair Lady

(ze Zelnáku)

3. – 5. 7. 2018

Noc na Karlštejně

7. – 9. 7. 2018

Lakomec

15. – 18. 7. 2018

Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea v Brně, vstup je ze Zelného trhu.

Hraje se vždy od 20.30 hodin ve venkovních prostorách a za každého počasí.

PROGRAM DUBEN					PROGRAM KVĚTEN				
ČINOHERNÍ SCÉNA					HUDEBNÍ SCÉNA				
3.4.	út	19.00	Čarodějky ze Salemu	A2	3.4.	út	18.00	Horečka sobotní noci	
5.4.	čt	19.00	Lakomec	A4	4.4.	st	19.00	Horečka sobotní noci	
6.4.	pá	19.00	Lakomec	C5	5.4.	čt	18.00	Horečka sobotní noci	
7.4.	so	19.00	Vrabčák a anděl		7.4.	so	18.00	Bitls	zadáno
8.4.	ne	18.00	Vrabčák a anděl		8.4.	ne	14.00	Bitls	
9.4.	po	19.00	Lakomec	AB1	8.4.	ne	19.00	Bitls	
10.4.	út	19.00	Lakomec	E2	9.4.	po	19.00	Bitls	A2018/M2018
11.4.	st	19.00	Jméno		10.4.	út	19.00	Bitls	R2018/X2018
12.4.	čt	18.00	0 myších a lidech		11.4.	st	19.00	Bitls	V2018
13.4.	pá	19.00	Čarodějky ze Salemu	A5	12.4.	čt	19.00	Bitls	T2018/Z2018
14.4.	so	19.00	Čarodějky ze Salemu	AB6					
15.4.	ne	19.00	Čarodějky ze Salemu	E7					
16.4.	po	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	A1					
17.4.	út	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	C2					
18.4.	st	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB3					
19.4.	čt	18.00	Zamilovaný Shakespeare	P18					
20.4.	pá	18.00	Zamilovaný Shakespeare	PPP					
21.4.	so	19.00	Lakomec	A6					
22.4.	ne	19.00	Lakomec	D					
23.4.	po	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)						
24.4.	út	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)						
25.4.	st	18.00	Zamilovaný Shakespeare	PP1					
26.4.	čt	18.00	Zamilovaný Shakespeare	PP2					
27.4.	pá	19.00	Splašené nůžky		14.4.	so	19.00	Jarní koncert MdB s Hradišťanem	
29.4.	ne	18.00	Splašené nůžky		15.4.	ne	19.00	Jarní koncert MdB s Hradišťanem	
30.4.	po	19.00	Charleyova teta		27.4.	pá	14.00	Monty Python's Spamalot	
					27.4.	pá	19.00	Monty Python's Spamalot	C5/E5
					28.4.	so	19.00	Monty Python's Spamalot	P
					29.4.	ne	19.00	Monty Python's Spamalot	D/E7
					30.4.	po	19.00	Monty Python's Spamalot	
PROGRAM KVĚTEN					ČINOHERNÍ SCÉNA				
					HUDEBNÍ SCÉNA				
1.5.	út	19.00	Lakomec	AB2	1.5.	út	19.00	Monty Python's Spamalot	C2/E2
2.5.	st	19.00	Jméno		2.5.	st	19.00	Monty Python's Spamalot	A3/AB3
3.5.	čt	19.00	Lakomec	C4	3.5.	čt	19.00	Monty Python's Spamalot	A4/AB4
4.5.	pá	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj		4.5.	pá	19.00	Monty Python's Spamalot	A5/AB5
5.5.	so	19.00	Vrabčák a anděl		5.5.	so	19.00	Monty Python's Spamalot	A6/AB6
6.5.	ne	18.00	Zamilovaný Shakespeare		6.5.	ne	18.00	Monty Python's Spamalot	
7.5.	po	19.00	Zamilovaný Shakespeare		7.5.	po	19.00	Monty Python's Spamalot	A1/AB1
8.5.	út	18.00	Lakomec		8.5.	út	14.00	Monty Python's Spamalot	
9.5.	st	19.00	Lakomec	AB3	8.5.	út	19.00	Monty Python's Spamalot	A2/AB2
10.5.	čt	18.00	0 myších a lidech		9.5.	st	18.00	Monty Python's Spamalot	SP
11.5.	pá	19.00	Splašené nůžky	zadáno	10.5.	čt	19.00	Monty Python's Spamalot	C4
12.5.	so	19.00	Skleněný pokoj		11.5.	pá	19.00	Monty Python's Spamalot	
13.5.	ne	18.00	Skleněný pokoj		12.5.	so	14.00	Monty Python's Spamalot	
14.5.	po	19.00	Lakomec	AB6	14.5.	po	19.00	DUCH	
15.5.	út	19.00	Lakomec	A2	15.5.	út	18.00	DUCH	
16.5.	st	19.00	Čarodějky se Salemu	A3	16.5.	st	19.00	DUCH	
17.5.	čt	18.00	Čarodějky se Salemu		17.5.	čt	18.00	DUCH	
18.5.	pá	19.00	Čarodějky se Salemu	AB5	18.5.	pá	18.00	DUCH	
19.5.	so	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	A6	20.5.	ne	19.00	Bitls	
20.5.	ne	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	D	21.5.	po	19.00	Bitls	
21.5.	po	19.00	Zdenek Merta u klavíru		22.5.	út	14.00	Bitls	
22.5.	út	18.00	Ryba potmě		22.5.	út	19.00	Bitls	
23.5.	st	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		23.5.	st	19.00	Bitls	
25.5.	pá	19.00	Malé divadlo z konce světa, Opus I		24.5.	čt	18.00	Bitls	
26.5.	so	14.30	Medová královna		25.5.	pá	18.00	Bitls	zadáno
26.5.	so	17.00	Medová královna		26.5.	so	14.00	Bitls	
27.5.	ne	19.00	Poslední večere		27.5.	ne	19.00	Trójanky	
28.5.	po	19.30	Višňový sad		29.5.	út	18.00	Horečka sobotní noci	
29.5.	út	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	E2	30.5.	st	19.00	Horečka sobotní noci	
30.5.	st	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		31.5.	čt	18.00	Horečka sobotní noci	
31.5.	čt	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB4					

René Levínský:

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není v něm náhodou zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvoření, samozřejmě.

Toto je výchozí situace nové komedie René Levínského, kterou v premiéře uvedlo v listopadu 2016 Národní divadlo v Praze. V Městském divadle Brno se v režii Hany Burešové hra ale představuje v modifikované verzi: odehrává se na brněnských vědeckých ústavech i v brněnských restauracích a její veliké finále probíhá v parku v Lužánkách.

Otázky, které nová Levínského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vyvolen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolku Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu získala tato inscenace hned tři ocenění! Petr Štěpán byl významenan Cenou za nejlepší mužský herecký výkon, režisérka Hana Burešová převzala Cenu za nejlepší režii a inscenace obdržela i Cenu odborné poroty!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Aleš Slanina, Jan Mazák, Miloslav Čížek a Rastislav Gajdoš.

Bruce Joel Rubin, Dave Stewart, Glen Ballard: DUCH

Legendární příběh o neomezené síle lásky je známý ze slavného filmového zpracování Jerryho Zucker a z roku 1990. Patrick Swayze a Demi Mooreová v hlavních rolích tenkrát okouzlili diváky pohádkovým vyprávěním o tom, jak může skutečná láska překonat i samotnou smrt. Sam a Molly jsou šťastný pár, jenže Sam je jedné noci zavražděn. Jeho duch ovšem zůstává na zemi, protože nenalezne klid, dokud svou nespravedlivou smrt neobjasní. Příběh kombinuje romantickou zápletku s detektivním případem, v němž postupně vychází najevo, že za Samovou smrtí stojí jeho kolega z banky. Samův duch

prostřednictvím praštěné šarlatánky Mae s Molly komunikuje a snaží se ji chránit. Ve filmu Mae hrála Whoopi Goldbergová a na rozdíl od hlavních protagonistů proměnila nominaci na Oscara v zisk této populární ceny. Oscara získal film i za scénář.

Muzikálová verze zachovává původní syžet, který umně kombinuje milostný příběh s komediálními a dramatickými prvky. Zároveň posouvá hranice inscenování používáním nejmodernějších technologií, které na jevišti umožní prolínání skutečného a nadpozemského světa. Prožijte s námi tento romantický, jímavý, ale také napínavý a vtipný příběh, který jsme od roku 2014 uvedli v 95 vyprodaných reprízách, naposledy!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lucie Bergerová nebo Svetlana Janotová, Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek, Markéta Sedláčková nebo Andrea Zelová, Robert Jícha nebo Ondřej Studénka a další.

Zdenek Merta:

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

Tentokrát se zakladatelem legendární skupiny Elán, Vašo Patejdlm!

Kdo zná Zdenka Mertu více než jako posluchače ze sedadel divadelních a koncertních sálů, ví, že je tento muž výborným a vtipným společníkem, šarmantním svůdcem nečekaných myšlenek a také pozoruhodným vypravěčem s uměním naslouchat jiným. Kromě toho je velmi dobrým klavíristou a ve svých pořadech autenticky využívá spojení praktického muzikanta, kreativního tvůrce a nevšedního moderátora – „talkmastera“.

Na hudbu bude pohlíženo z méně obvyklých úhlů – s prezentací různých hudebních žánrů a jejich přesahem do jiných oblastí života. Důležitou roli tu bude hrát také improvizace a kreativita. Hudba zde bude tentokrát představena trochu jinak také díky jednoduchému výkladu, zábavné stylizaci i překvapivé pointě!

V této sezóně připravil Zdenek Merta cyklus pěti večerů, kde se setkáte nejen s našimi muzikanty a zpěváky, ale také zajímavými hosty. Jeho pozvání přijal již František Segrado, Vojtěch Dyk, Pavel Váně či Roman Dragoun. Jedinečný zážitek pro vás tentokrát připraví legenda slovenského pop-rocku, skladatel, producent, hráč na klávesové nástroje, zpěvák a autor celé řady hitů, který se vryl hluboko do uší i srdcí českých a slovenských posluchačů, Vašo Patejdl!

Režie: Stanislav Slovák

NA SKLENIČCE S

Dušanem VITÁZKEM

S Alešem Slaninou v inscenaci *Představ si...*,
režie: Petr Gazdík

S každým novým textem prý bývá Dušan Vítázek přesvědčený, že neumí mluvit, číst, ani hrát a zpívat. V okamžiku, kdy pak vstoupí na jeviště, by však diváky nic takového ani nenapadlo. Jeho postavy jsou vždy pravdivé a přesvědčivé, bez ohledu na žánr.

V tuto chvíli, kdy vzniká tento rozhovor, máte těsně před premiérou muzikálu Představ si..., který si zřejmě většina diváků představit moc neumí. Jde vůbec dohromady žánr muzikálu s tak závažným tématem, jako je holokaust?

Uf... To je pořád dokola a nejde z toho ven. Je to takový povzdech, ale z lásky. Až budu prezidentem všehomíra, okamžitě zruším pojmenování MUZIKÁL! Bude se moct používat jenom HUDEBNÍ DIVADLO. Je to boj s větrnými mlýny, pokud někdo z novinářů nebo diváků pokládá takovou otázku, je to pro nás pořád trochu prohra. Láska, kterou cítím jako Sam k Molly v *DUCHOVI*, je stejně fatální jako láska, kterou prožívám jako Adam k Rebece v *Představ si...* Jen okolnosti jsou jiné.

Můžete přiblížit svoji postavu, respektive obě postavy, které v Představ si... ztvárňujete?

Adam je členem odboje ve varšavském ghettu.

Je to křesťan, kterého ale označili za žida. Hraje s hereckou společností Warshowských hru o Masadě, kde ztvárňuje generála Silvu, aby ho nacisti jako odbojáře neodhalili. Po týdenním zkoušení hry, které nevěří, mu zabijí bratra a zamiluje se do dcery Daniela Warshowského. Adam a Rebecca jako jediní přežijí závěrečný masakr. Je to postava se spoustou zvrátů, emocí, pochopení i nepochopení. Ale po všech peripetiích do sebe nechá absolutně vstoupit myšlenku celé hry, že za každých okolností vyhrává něha, láska a víra v to, že v našich představách můžeme vždy rozhodovat o všem sami, věřit v dobro a v „modré nebe“.

Když byl muzikál Představ si... poprvé uveden na West Endu, asi po dvou měsících ho údajně museli stáhnout, neboť proti němu začali brojit kritici, kteří jej obviňovali ze zlehčování závažného tématu. Myslíte si, že by se něco takového mohlo stát i v Brně?

To nevím. Nejspíš ne. Tu inscenaci jsem neviděl, třeba to bylo fakt blbý. Co mě na téhle otázce zajímá, je, kdo určuje tu hranici. Nebo kde se v člověku ta hranice vezme, že tohle nebo támhleto je už zlehčování. Spíš bych takovou otázku čekal

Během zkoušení muzikálu *Představ si...*,
režie: Petr Gazdík

u Monty Pythonů nebo u nějakého dílu ze *Simpsonových*, ale ne u *Představ si...* Protože to je spíš potvrzení závažného tématu a jeho přiblížení lidem. (I když zlehčování má také svůj smysl, pokud je uděláno dobře, přispívá k odděmonizování daného tématu, ale to už jsem jinde.) Víte, musím si rýpnout, ale jsem přesvědčený, že kdyby tento muzikál hrála skupina šesti „ztroskotanců“ někde v posledním sklepě, tak o tom píše celý svět, jak jsou odvážní a jak všem ukazují, že zpívat se dá i o závažných věcech atd. Když to ale nastuduje divadlo, které má v repertoáru *DUCHA* nebo *Flashdance*, tak najednou vyvstávají otázky o vhodnosti uvádění nebo zlehčování tématu. Přitom jsou to pořád ti samí herci, kteří se tím trápí, dřou, nejsou doma po večerech, aby lidem předali poselství lásky, míru a naděje, i když skrz hrůzné obrazy doby holokaustu. Když zpíváme *Jesus Christ Superstar* a křížujeme u toho Ježíše, normálně přibíjíme člověka na kříž, tak to zlehčujeme? Když jsem stál nahý na jevišti v muzikálu *HAIR*, zpíval jsem a u toho jsem padal na zem pod salvou ze samopalů, tak jsem zlehčoval oběti války? Ne. Jenom je to tak nějak snesitelnější, protože už je to populární a běžné.

Ale když se najednou objeví na jevišti holokaust, tak odvracíme hlavu, ne, tohle nechceme vidět, tohle se nestalo, ne, tohle nám neukazujte. Právě naopak! To bychom měli hrát pořád dokola a měli by na to chodit studenti, aby s tím aspoň takhle přišli do styku. Víte, když se člověk dívá večer u vína na *Schindlerův seznam*, je to nějak snesitelné. Když člověk ráno pije kávu u dokumentu o Treblince, zaeviduje to a jde do práce. Ale najednou sedí v divadle a ten kontakt je přímý, děsivý, brutální, protože se není kde schovat za kávu nebo za ovladač od televize. Přitom přes ty hrůzy, které jsou reálné, chceme všem předat poselství o tom, jak důležitá je víra v sebe sama, v základní lidské hodnoty, v lásku, ve štěstí, které můžeme prožít kdekoliv. I v ghettu. Mělo by to vidět co nejvíc lidí, aby pochopili, kam vede vláda, které je vše jedno a která nedbá na důsledky svých výroků, a jak důležitá je výchova rodičů, kteří předávají svým dětem ten zázračný kód, že nejdůležitější je snít, tvořit, věřit v dobro a inspirovat tím své okolí. Tak si to představte...

Byl jste někdy obsazen do podobného titulu, u kterého by hrozilo, že ho publikum nepřijme?
To je vtipné. Protože to je každý titul. Na to ne-

S manželkou Pavlou
a dcerami Rozárkou a Barborkou

jsou tabulky. Když jsme například dokončovali *Bítl's*, tak jsme si mysleli, že bude na konci ticho nebo pískot, a je to megahit.

Jaký je to pro herce pocit, že se na vás může snést případný bezprostřední hněv publika?

Jsem kolečkem v supersoukolí. Takže žádný hněv nehrozí. Hněv publika by se na mě asi snesl, kdybych napsal na Facebook, že se mi dnes nechce hrát, že zůstávám doma, ať si zas vyzvednou bundy z šatny a jdou domů. To by se na mě ale snesl i hněv ředitele a pak už by se na mě zaručeně nikdy nesnesl hněv publika (*smích*).

Kdybyste někoho chtěl právě na *Představ si...* pozvat, co byste mu řekl?

Vezmi si kapesníky a vydrž, vydrž, vydrž. Poznáš cenu něhy. A neboj se. To hrajeme my, před pár dní jsme byli v tepláčkách na zkušebně, a i když máme teď na rameni hákové kříže a židovské hvězdy, nechceme tě primárně vyděsit.

Zanedlouho vás čeká poněkud odlišný titul – bláznivá muzikálová komedie podle Monty Python *Spamalot*. Jste vyznavačem jejich nelítostného humoru, který se nezastaví před ničím?

Monty Python mě docela baví, dokonce jsem během zkoušení *Představ si...* sdílel na Facebooku jeden jejich záběr o židovské sebevraždě jednotce. To bylo hodně vtipný.

Že vám ani břitký humor nebude cizí, dával tušit váš *Rockový Pánbůh v Bítl's*. Jak se vám hraje?

Bohovsky.

A už něco tušíte o „vašem“ Siru Lancelotovi v muzikálu *Monty Python's Spamalot*?

Vůůůůbec nic. Teď, když vzniká tento rozhovor, je začátek března, mám před premiérou *Představ si...* a konečně jsem dokázal vytušit to podstatné o Adamovi. Lancelota mám ještě „na háku“.

Počítal jste si, kolik rolí máte za sebou? Je to pořád stejné hledání, nebo je to už klidnější a už víte, do jakého šuplíku sáhnout a zbytečně se nenervujete?

Nepočítal. Je to pořád stejné tápání a možná ještě větší pochybování, které ale člověka posouvá dál a dál. Poděkoval bych aspoň za jeden šuplík jistoty, ale bohužel se musím vším znovu a znovu „protrápit“.

Stoupáte si před plně hledíště v divadle, nedávno jste představil svoje sólové album *Kde, koncertujete, ale sám se charakterizujete jako introvert*. Jak to jde dohromady?

Nejde. Taky z toho mám různé přetlaky. To pnutí je ale parádní, pokud mě to nezabije, tak to bude paráda. Je absolutně vzrušující jako introvert přistoupit k davu introvertů a tak se tam u nějaké písničky něčeho citlivého a společného dotknout.

S Kristýnou Daňhelovou v inscenaci *Představ si...*,
režie: Petr Gazdík

Zatím to funguje na 100 procent. Lidé chodí na koncerty, kupují si moje CD, a to ještě netuší, co za bláznovství chystám dál.

Proč jste se vůbec rozhodl jít se svojí kůží a tvorbou na trh a vydat vlastní album, kde jste kromě hudby i autorem většiny textů?

Ještě jsem nenarazil na svoje mantinely a v divadle se jich už nedotknu. Prostě budu postavou, kterou podám obecenstvu a sobě nejlip, jak dovedu, jako vždycky. A vždy to bude naplňující, asi... Ale postavit se před lidi přímo, kde mezi mou duší a nimi nestojí vůbec nic, ani předepsaný text, ani noty, ani režie, ani titul, to jsou jiné grády. Je to, jak kdybych najednou rozbil nějaké sklo, které mezi mnou a publikem stálo.

První *Thálii* jste dostal v roce 2004 za *Berge-ra* v legendárních *Vlasech/HAIR*. Hrál byste ho dneska jinak?

Samozřejmě, protože bych byl přesvědčený, že jsem to nikdy nehrál, že to neumím, že mi to nepůjde, že to nezvládnu tak, jak chci či potřebuju, nebo že nedokážu dojít tam, kam je nutné dojít v daném čase a prostoru. No prostě klasika. Asi bych se ale bavil nad mladšími kolegy, kteří by byli několikrát svobodnější v jejich nevědomosti

a několikrát svázanější v jejich nezkušenosti. Jak jsem ostatně pořád i já vůči svým kolegům.

Za tu dobu jste se taky stal manželem a otcem dvou holčiček. To je ženská přesilovka, zvládáte to?

Já to zvládám hravě! Ale co si holky myslí o tom chlapovi, který není furt doma, který všechno zapomíná, který všechno pětkrát poplete, který neodpovídá na esemesky a který se pořád ptá „Co?“, to už je druhá otázka. Ony jsou sice v přesile, ale já se na to dívám z trestné lavice (*smích*).

Proč jste se nechal ostříhat?

Dospělý chlap má mít krátké vlasy. Už jsem to chtěl dlouho. Je to normální. Dokonce i u všech mých divadelních postav, které aktuálně hraju, byly už dlouhé vlasy navíc. Konečně normální kluk, ne podivín s drdolem. S Jefem jsme se vždycky smáli, že mám na fotkách dvě hlavy...

Neobjevíte se se svojí manželkou brzy také jako herečtí partneři na jevišti?

Ne. Nebo se k nám nastěhujete a budete hlídat (*smích*)? Ale žádné dojíždění. Musela byste u nás bydlet.

Text: (jih),
foto: Tino Kratochvíl

OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

Váš dodavatel oken a dveří z plastu, dřeva a hliníku.

Navštivte náš nový
SHOWROOM
v Kuřimi

v

DOKOŘÁN

FESTIVAL DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO JE ZPÁTKY!

Vážení příznivci hudebního divadla, s radostí vám oznamujeme, že se po několikaleté pauze vracíme opět k pořádání festivalu Dokořán pro hudební divadlo. Mezi 9. a 13. červnem se vám tak pokusíme představit průřez tím nejzajímavějším, co se odehrává v oblasti hudebního divadla na českých i zahraničních jevištích. Tento výběr doplníme dvěma z našich úspěšných inscenací – *Děsným pátkem* a *Představ si...*, dále inscenací Loutkového divadla Radost *Kabaret Nohavica*, speciálním festivalovým vydáním oblíbeného cyklu *Zdenek Merta u klavíru*, koncerty skupin Golden Delicious a Kabinet a vystoupením Dušana Vitázka s jeho kapelou.

**Předprodej vstupenek
zahájíme již 4. dubna 2018!**

Sobota 9. června 19:00 (Činoherní scéna MdB)
Bella Spewack, Samuel Spewack, Cole Porter
Kiss me, Kate
režie Kateřina Dušková
Východočeské divadlo Pardubice

Nesmrtelná muzikálová klasika z Broadwaye konce 40. let v žádném případě neztratila svůj půvab. Jak to vypadá, když herci soukromé společnosti hrají Shakespearovu komedii *Zkrocení zlé ženy* a vášnivá přitažlivost i nesmrtelná neshálenlivost se neodehrávají pouze na jevišti, ale také v zákulisí mezi hlavními představiteli Kateřiny a Petruccia? Do toho všeho se ještě míchá povedená dvojice nebezpečných mafiánů... Vtipnými dialogy, napínavou zápletkou a skvělou hudbou jazzového génia Colea Portera vás bude bavit soubor Východočeského divadla Pardubice v čele se skvělými Petrou Janečkovou a Milanem Němcem.

Neděle 10. června 15:00 a 17:30
(Loutkové divadlo Radost)

Josef Mokoš
Zhavranelí
režie Peter Palik

Bratislavské bábkové divadlo (Slovensko)

Bratislavské bábkové divadlo zpracovalo známou pohádku Boženy Němcové, kterou zná-

me jako *Sedmero krkavců*, respektive *havranů*. Napínavý a dojemný příběh o statečné sestře, která se přes půl světa vydává zachránit z prokletí svých sedm bratrů, zpracoval režisér Peter Palik do působivě podívané, v níž se propojují prvky loutkového a činoherního divadla. Představení se díky krásným písním a nápadité scénografii, v níž se hojně pracuje i se stínohrou, daří vytvořit napínavou atmosféru, která udrží pozornost i nejmladšího diváka. *Zhavranelí* tak patří mezi ty tituly, které osloví jak děti od pěti let, tak jejich rodiče.

Neděle 10. června 19:00 (Činoherní scéna MdB)
Jonathan Larson
RENT
režie Stanislav Moša
Městské divadlo Ljubljana (Slovinsko)

Rocková opera Jonathana Larsona *RENT* způsobila svou premiérou v roce 1996 převrat v dějinách hudebního divadla. Muzikál vypráví o skupině mladých umělců z New Yorku – novodobých bohémů – se nebál ukazovat kontroverzní témata jako AIDS, homosexualitu či transsexualitu. Svou otevřeností a skvělou rockovou muzikou však dokázal oslovit obrovské množství diváků (inscenace dosáhla přes 5000 repríz) a do divadla dovedl také neobvyklý počet mladých lidí. Městské divadlo Ljubljana vám představí tento hit, který ve slovinské premiéře nastudoval ředitel MdB Stanislav Moša.

Pondělí 11. června 19:00 (Činoherní scéna MdB)
Sue Townsendová
Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a ¾
režie Miroslav Hanuš
Divadlo v Dlouhé Praha

Retro muzikálová komedie o strastech a slas-tech dospívání čtrnáctiletého chlapce, který se cítí být intelektuálem, jeho okolí mu nerozumí, a proto si píše svůj deník. Dramatizace kultovní knížky Sue Townsendové z prostředí lehce vyšinuté rodiny Moleových nás přenesou do Anglie raných 80. let skvělými dobovými šlágry, které vybral a přebásnil režisér Miroslav Hanuš. Náš tradiční host Divadlo v Dlouhé se brněnskému publiku představí s inscenací, která na letošním Grand festivalu smíchu v Pardubicích získala titul Komedie roku.

Úterý 12. června 19:00 (Činoherní scéna MdB)
Stephen Sondheim, Hugh Wheeler
Sweeney Todd – Ďábelský lazebník z Fleet Street
režie Lumír Olšovský
Divadlo J. K. Tyla Plzeň

Jedinečný muzikálový thriller Stephena Sondheima vypráví vzrušující příběh nespravedlivě odsouzeného holiče Benjamina Barkera, který se po patnácti letech ve vězení vrací do Londýna, aby se pomstil všem, kteří jej připravili o štěstí a rodinu. Muzikál proslavila jeho filmová adaptace slavného režiséra Tima Burtona v hlavní roli s Johnny Deppem. Plzeňská verze hororového příběhu s dechberoucí hudbou představí v titulní roli Jozefa Hruškociho, známého našim divákům z inscenací *Ostrov pokladů*, *Evangelium o Marii* nebo *Ženy na pokraji nervového zhroucení*.

Středa 13. června 17:00 (Hudební scéna MdB)
Martin Vačkář, Ondřej Havelka
V rytmu swingu buší srdce mé
režie Ondřej Havelka
Národní divadlo Praha

Původní revue vznikla přímo pro jeviště Národního divadla a navázala na to nejlepší z tvorby Ondřeje Havelky, který svou inscenací připomíná mimořádného jazzmana Jiřího Traxlera. Inspirován jeho vzpomínkovou knihou Havelka adaptoval pro jeviště část Traxlerova životního osudu spojeného s domácí jazzovou scénou, danou vřanc dvěma diktaturám, k nimž je svobod-

ná hudba v naprostém protikladu. Přitom tu nejde o heroický osud, nýbrž o každodenní příběh lásky ve vykloubené době. V Praze již tři roky stále beznadějně vyprodaná inscenace stojí na skvělých hereckých výkonech v čele s Igorem Orozovičem v roli Traxlera (nominace na Cenu Thálie) a famózní skupině Melody Makers.

Středa 13. června 20:00 (Činoherní scéna MdB)
Jana Kákošová, Martin Kákoš, Henrich Leško
Báthoryčka
režie Jaroslav Moravčík
Těšínské divadlo

Známý příběh baronky Báthoryové, který se stal legendou a dočkal se románové i filmové podoby, uvedlo v roce 2013 i Těšínské divadlo. Lucie Bergerová, která se mezitím stala členkou našeho divadla, si za ztvárnění role čachtické paní vysloužila Cenu Thálie. Slovenské zpracování příběhu o záhadné sadistce a šlechtické vypráví především příběh o neštěstí jedince, o osamělosti a hledání smyslu života, ale také o snech, touhách a slabínách ženy v mužském světě. Originální hudba je inspirovaná slovenským folklorem a pomáhá nahlížet osud Alžběty Báthoryové vlastním úhlem pohledu.

DRAMA ZE SALEMU MRAZÍ PŘÍBĚHEM I VÝKONY

(...) Kam až člověka může dohnat strach a vystupňovaný psychický teror okolí, přibližuje nejnovější činoherní premiéra Městského divadla Brno. Hru Arthura Millera *Čarodějky ze Salemu* napsanou podle skutečných událostí nastudoval režisér Mikołáš Tyc. Jeho moderní pojetí historického příběhu těží ze silného textu a hlavně nezvykle působivých hereckých výkonů. (...)

V Millerově hře mladá dívka Abigail Williamsová, odvržená milénka zemitého farmáře Johna Proctora, ze žárlivosti obviní jeho ženu Elizabeth a další z čarodějnictví. Z rozpoutaného obřího pekla nakonec vzejdou dvě desítky mrtvých. Režisér Mikołáš Tyc cíleně upozadil historický kontext příběhu a akcentoval nadčasově platná poselství. Coby hlavní téma příběhu „vypíchl“ tvůrci strach v nejrůznějších podobách a také motiv „nemocné“ společnosti, již pouhé semínko strachu dovede celou rozvrátit zevnitř. (...) Petr Štěpán coby John Proctor se robustním chlapeckým zevnějškem výborně typově hodí pro postavu pracovitého farmáře, který po zbytek života těžce pyká za svůj jediný prohřešek: nevěru. Na rozdíl od jiných dokáže přijmout zodpovědnost a postavit se fanatickému soudnímu běsnění. (...) Prototyp oddané, věrné a milující manželky Elizabeth, která útrpně snáší svůj úděl, skvěle ztvárnila Lenka Janíková. Manželský dialog před vynesením rozsudku patří k vrcholům inscenace. Složitou postavu Abigail Williamsové, ďábské svůdnice, zhrzené milénky, lhářky a pomstychtivé bestie, skvěle zvládla nedávná posila souboru Barbora Goldmannová. Zfanati-

zovaného všemocného soudce, místogovernéra Danfortha, který jde bez mrknutí oka doslova přes mrtvoly, si s gusem užil Jan Mazák. (...)

Lenka Kolegarová,
Brněnský deník, 27. 2. 2018

FANATISMUS A TMÁŘSTVÍ VLÁDNOU V BRNĚ

(...) V *Čarodějkách* se události – útoky, obvinění, věznění a popravy – dají do pohybu skoro nenápadně jako volání po obnovení bázně boží a vymýcení svodů ďábla. Všechno se ale vymkne normě a lavinu už nedokážou zastavit ani ti, kteří ji uvolnili a rádi by věci veřejné raději vrátili do původního stavu. To je důvod, proč přiznání farmáře Johna Proctora o spolcích s temnými mocnostmi s úlevou a s díkem bohu přijme i kněz Parris. *Čarodějky ze Salemu* není dnes třeba hrát v historických kulisách a kostýmech. Andrej Ďurík s Anetou Grňákovou vystihli režiséřův záměr přenést téma nad věky. Dobře se v nich vyjímají herecké výkony Petra Štěpána, Lenky Janíkové, Jana Mazáka, Michala Isteníka a zejména Barbory Goldmannové jako původkyně zla Abigail. Také hudba Jiřího Hájka vystihuje

temnou podstatu lpění na dogmatech, povýšení lži na mocenský princip a intrik proti spoluobčanům s cílem zbohatnout. (...)

Jiří P. Kríž,
Právo, 15. 2. 2018

HRUŽNÉ DRAMA V MĚSTSKÉM DIVADLE V BRNĚ

(...) *Čarodějky* byly vedeny s důrazem na herecký projev. Žádné speciální finesy, které by pro-sazovaly nápaditost (někdy samoúčelnost) režie. Vše poctivě slouží Millerovu textu a vyzrálému dynamickému herectví. Ten přesah je na jevišti

takový, že k němu opravdu není třeba víc přidávat. Hlavní roli má zde John Proctor, poctivý chlap, kterého jediný přešlap je nevěra, za kterou pak musí těžce pykat. Robustní postava Petra Štěpána se stejně chlapeckým konáním přenáší na jeviště až antické utrpení, ze kterého není východisko. Stejně vnitřně utrpenou ženu hraje Lenka Janíková jako Proctorova manželka. Složitou postavu Abigail Williamsové, zhrzené milénky Johna Proctora, fanatičky a lhářky, ztvárňuje Barbora Goldmannová. A zvláště zaujme svou neviností a vnitřní rozkolísaností Eliška Skálová jako Mary Warrenová. Výraznou postavou sedláka je Zdeněk Junák jako Giles Corey. Viktor Skála a Michal Isteník (kněz Parris a kněz Halle), každý v jiné poloze, rozkrývají slabošství, které nemá odvahu postavit se realitě. Až mrazivou roli zahrál Jan Mazák jako všemocný Místogovernér Danforth. V jeho jednání byla poloha rozvázného člověka i fanatického soudce. A jeho argument, že přece nemůže osvobodit od oprátky desítky souzených neviných, když už za stejný přečin čarodějnictví visí jiní, tak to byl argument, který Arthur Miller pekelně vymyslel a Jan Mazák jej věrohodně interpretoval. (...)

Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 12. 2. 2018

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI – ŠACHOVÁ TANEČNÍ PARTIE

(...) Principál a matador divadla Stanislav Moša si dokáže poradit s jakýmkoli scénickým kusem, počínaje původními muzikály a hudebními projekty, které vznikaly na míru souboru, po špičkové muzikálové kusy ze zahraničí. Ty dost často stihá uvést v české premiéře. V případě Horečky tomu sice tak nebylo, ale oproti pražské produkci nabízí Městské divadlo Brno nový zvukový

systém, a pokud k němu připočteme čistou orchestrální interpretaci, nadané sólové interprety a hlavně nápaditou choreografií, to vše ještě znásobené čistotou světelných efektů, pak na sebe skvělý zážitek nenechá dlouho čekat. (...) Režisér Stanislav Moša ve své interpretaci zdůrazňuje nejen unik mladé generace před rodinnými problémy a společenským rozčarováním, ale hned v úvodu nastoluje i různé sociální existenční otázky. Mladý člověk má nejen dostatek síly, aby všechny vlivy svého okolí vstřebal, ale daleko dříve dokáže předestřít řešení, které je leckdy přímočaré, nečekané v čistotě, ale někdy trochu zastřené nerozvážností a nezkušeností. (...) Marco Salvadori se skvěle vyrovnal s obloukem role, na jednu stranu snaživý a pilný zaměstnanec, poslušný syn, který se nám před očima proměňuje až po zralého vůdce. Vítězství v taneční soutěži nepřijímá, protože v nitru vyhodnocuje výkon druhé dvojice jako lepší. Do toho je zasažen smrtí kamaráda. (...) Kristýna Daňhelová coby Stephanie dokáže být patřičně tajemná. Před diváky ukazuje svou interpretační zralost v plném lesku. Zdravě Tonyho odmítá, i když její srdce po něm dostatečně sálá. Dokáže se pohybovat mezi neohrabanými teenagery. Nakonec zahazuje slupku uzavřenosti a do taneční hudby prýští její neskrývané emoce vůči Tonymu. (...) Zvláštní hereckou příležitost mají představitelé Glorie a Montyho – Viktória Matušová a Aleš Slanina. Oba jsou svým způsobem průvodci celým příběhem. (...) Kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová si pohrála detailně s kostýmy ve stylu hippies,

kalhot do zvonu, širokých límců, hlubokých rozhalenek u pánů. Scéna Christopa Weyerse nabízí industriální městský exteriér. (...) Symbolika mostních pilířů a mostu vůbec představuje oblouk jistoty a opory v životě, kdy je třeba hledat

spojnice. (...) Blikající diskotékový parket láká nejen k tanci, ale hlavně představuje šachovnici, na níž mladí dokážou rozplést spletitou partii vztahů mezi sebou. Taneční rej dává v poutavé choreografii Igora Barberiče každému divákovi naději bez ohledu, zda nostalgicky vzpomíná na své mládí, nebo je mladý. (...)

Josef Meszáros,
www.scena.cz, 26. 2. 2018

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI V BRNĚNSKÉ PODOBĚ DOKÁŽE ROZTANČIT PUBLIKUM

(...) Kristian Pekar v roli Tonyho prezentuje uvěřitelným projevem dospívajícího teenagera, který si hledá své místo na slunci. Obyčejný kluk s rytmem v těle tápe životem a jeho víkendové úniky v disco klubu mu vhání radost do života. Kristian Pekar se se svou postavou výtečně sžil. Udrží v sobě v rovnováze dvě polohy – nesebevědomého kluka plného vnitřních pochyb v kombinaci s floutkem, který patří k hvězdám zdejší diskotéky. Pěvecky ani tanečně nelze Pekarovi nic vytknout. Skvěle odtančená taneční čísla vykazují velkou profesionalitu i smysl pro rytmus a jsou doslova svěží podívanou. Dobrou hereckou partnerku Tonymu tvoří Stephanie (Svetlana Janotová), která opětovně dokazuje, že tančit i zpívat rozhodně umí na výbornou. Její hrané vysoké sebevědomí dodává inscenaci potřebnou šňavu. Nezklahe ani Daniel Rymeš ztvárňující nesebevědomého a váhajícího Bobbyho C., který svůj pokažený život zakončí nešťastným způsobem. K milým překvapením inscenace patří Dagmar Křížová v roli Annette. Vydařeně hodnotím postavu barové zpěvačky Glorie, kterou ztvárnila Viktória Matušová. Její pěvecký rozsah je vždy pozoruhodným

zážitkem a tento muzikál je toho jasným důkazem. Pobaví Aleš Slanina v roli extravagantního diskžokeje Montyho. Herecký soubor Městského divadla Brno nabízí v *Horečce sobotní noci* profesionální dynamickou podívanou v podobě precizně odzpívaných a ještě lépe odtančených tanečně pěveckých čísel v doprovodu nesmrtelných disco rytmů od Bee Gees, které se prostě dostanou pod kůži. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 18. 2. 2018

ŽENY SE HROUTÍ, DIVÁK JE SPOKOJENÝ

(...) Točí se filmy podle divadelních her a naopak se na jevištích odehrávají původní filmové příběhy. Přibývá jich, jedním z posledních titulů jsou *Ženy na pokraji nervového zhroutení* na scéně Městského divadla Brno. Scenárista Jeffrey Lane a skladatel David Yazbek vytvořili skvělý muzikál podle úspěšného stejnojmenného filmu Pedra Almodóvara z roku 1988. Režisér filmu také spolupracoval s libretistou na divadelní podobě. Muzikál je jiný než film, v obou případech nicméně jde o ztřeštěnou a spletitou komedii. Hlav-

ni hrdinka, podváděná Pepa, prožívá v Madridu konce 80. let v jediném dni svůj peprný příběh, v němž září španělský temperament. Velkou pochvalu v této roli zaslouží herečka Lucie Bergerová za zpěv, slovo i pohyb. Postavu žárlivé Lucii si zjevně užívá také Markéta Sedláčková, rozvíjí v ní svůj komediální talent a pěvecké schopnosti. (...) Kromě zmíněných dvou hereček uvidíte v této inscenaci Petra Štěpána coby nevěrného manžela Ivána a Dušana Vítázka v roli taxikáře. Z dalších si vychutnáte umění i krásná těla Andrey Zelové nebo Sary Milfajtové coby modelky Candely, role advokátky Pauliny sed-

ne Márii Lalkové. Výraznou postavu matadorky spojující tanečními kreacemi celý muzikál vytváří temperamentní Hana Vašáková. (...) Diváká čeká příběh o propletených vztazích mezi hlavními postavami. Podváděná manželka i milenka, alfa samec, dokonce i nakonec zneškodněný terorista, tady humorná postava. Komediální zápletku umocní nečekaný spánek těch, kteří nechťeně vypijí analgetiky ochucené gazpacho. (...)

(tr), www.brnozurnal.cz, 4. 1. 2018

ELIŠKA SKÁLOVÁ

Eliška Skálová je třetí divadelní sezónu herečkou Městského divadla Brno. Její nesporný talent je zřejmý z faktu, že je jen málo inscenací, ve kterých není obsazena. (...) Ti, kteří ji viděli na jevišti v rolích od dramaticky náročných po hudebně muzikálové, vědí, že talent této mladé herečky je nesporný. Křehká bytost, která přesně cizeluje odstíny svých postav do přesného hereckého výrazu, který je podepřen nenucenou krásou a nádherným hlasem, je velkou posilou souboru.

Pocházíte z herecké rodiny. Bylo vaše směřování k herectví přímočaré?

Moje maminka i tatínek vystudovali konzervatoř v Brně, táta pak ještě studoval Janáčkovu akademii múzických umění. Od malička jsem chodila do dramatického kroužku a věnovala jsem se také zpěvu. Proto rozhodnutí stát se herečkou přišlo jaksi přirozeně.

Jak zareagovali rodiče, když jste jim oznámila své rozhodnutí stát se herečkou?

Musím se přiznat, že táta z toho moc nadšený nebyl. Z vlastní zkušenosti totiž velmi dobře věděl, jaká „řehole“ to občas je. Ale nakonec se s touto skutečností smířil. Ono mu totiž nic jiného nezbylo, jelikož jsem úspěšně složila talentové zkoušky na konzervatoř. Ale musím říct, že mě celá rodina v mém snu podporovala. A nyní mám dojem, že jsou všichni šťastní. Vidí totiž, jak mě práce baví a jak jsem spokojená. (...)

V roce 2014 přicházíte do MdB, kde je dlouholetým členem souboru i váš otec. Jaké to je – nastoupit do stejného divadla?

O tom, že budu jednou stát na jevišti Městského divadla, jsem snila už od malička, takže nyní zažívám nádherné splnění dětského snu. Skutečnost, že mohu pracovat společně s tátou, je takový bonus navíc. K mé velké lítosti se ale na jevišti nepotkáváme tak často. Nějak se nám nedaří sejít se ve společné hře. Jedinou výjimkou je muzikál *Bitls*, kde jsme se společně vyřádili jako otec a dcera, a myslím si, že o to víc je naše herectví autentické.

Jaká byla vaše první role v MdB a kterou jste si oblíbila nejvíce?

Moje první role v Městském divadle byla Jeminé v muzikálu *Kočky*, který se již u nás nehraje. Ale musím říct, že mám ráda všechny postavy, které mohu ztvárnit. Ke každé se snažím najít si kladný vztah, i k těm záporným (kterých mnoho není). Ale je pravda, že některé patří k těm více oblíbeným. (...) Vždy se těším na Oonu Chaplinovou v životopisném muzikálu *Chaplin*, užívám si trochu praštnou Renatu v *Bitls*, krásná a noblesní byla Nerissa v *Benátském kupci*. Ráda také vzpomínám na Vlaštovku, nádhernou roli v muzikálu Andrewa Lloyd Webbera *Pískání po větru*, která mi přinesla mnoho nádherných pěveckých partů, ale také velkou hereckou zkušenost. (...)

Diváci Městského divadla vás mohli vidět nejen v muzikálových rolích, ale také činoherních. Čemu dáváte přednost vy?

Jsem velmi šťastná, že se můžu pohybovat na obou scénách, jak na Činoherní, tak na Hudební. Obě mají své klady a zápory. Na Hudební scéně si zazpívám,

KŘÍDLA 2017/2018

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

René Leviský / Dotkní se vesmíru a pokrajuj
Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter / Děsní pátek
Roland Schimmelpfennig / Žena z dřívější
Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar / Ženy na pokraji nervového zhroutení
Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McBryde, The Bee Gees / Horečka sobotní noci
Arthur Miller / Čarodějky ze Salemu
Shuli Levy, David Goldsmith, Glenn Berenbeim / Předstáv si...
Molière / Látomec

Eric Idle, John Du Prez / Spamalot
Vítězslav Nezval / Tři mušketýři

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program ap.)

zatančuji a užiju si velká muzikálová čísla. Na Činoherní scéně pak oceňuji intimní prostor a domácí atmosféru. (...)

Kterou ze svých rolí považujete za pěvecky nejtěžší?

Obtížná určitě pro mě byla již zmiňovaná role Jeminé v muzikálu *Kočky*, protože jsem čerstvě přišla do divadla a teprve se seznamovala s chodem tak velkého souboru. Také role Oony v *Chaplinovi* patří k těm náročnější. Ale já se s tím vždycky nějak poperu a snažím se odvést co nejlepší výkon.

Čemu se věnujete, když zrovna nehrajete či nestudujete novou roli?

Moc ráda chodím na procházky se psem mých rodičů. Mají border kolii, což je velmi akční plemeno, a já se vždy těším, jak se spolu venku vyřádíme. Protože jsme se už se sestrami rozutekly od společného krbu, tak miluju naše rodinná setkání se sestrami a mámou. Uděláme si vždy pěkné posezení u kávičky či oběda a užíváme si společné chvíle. Nebo mám ráda, když jedeme za babičkou a dědečkem do Blanska a jezdíme

na výlety. V poslední době jsem si oblíbila divadelní posilovnou a trávím tam hodně času. Zvykla jsem si také na pravidelné ranní cvičení jógy, protože mě pak dělá spokojenější. Ale nejraději trávím čas s přítelem. Oba máme rádi návštěvy kina a užijeme si i spoustu legrace třeba při společném cvičení v posilovně.

*Helena Brzobohatá,
Colosseum, leden-únor 2018*

Texty jsou redakčně kráceny.

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní listek

vnoďte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději

30. 11. 2018

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 360

e-mail: komercni@mdb.cz

V anketě Křídla platí pouze anketní lístky z revue Dokorán, žádné hlasy ze sociálních sítí nebudou započítány!

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angliích – mor s padesáti-procentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. . .

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látky ovšem nesměla chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou nám známí pod značkou Monty Python. Graham Chapman, John Cleese, Terry Gilliam, Eric Idle, Terry Jones a Michael Palin spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův Létající cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film. Jako první africká vlaštovka tohoto formátu přilétla legenda o králi Artušovi – *Monty Python a Svätý grál* (1975). Film byl pochopitelně složen

z jednotlivých zábavných skečů a situací, ale příběh je víceméně plynulý a jednoduchý. S typickým „pythonovským“ nahlížením světa a nekompromisním humorem byl nelíostnou parodií nabubřelých historických velkofilmů své doby. V žebříčku BBC „100 nejlepších komedií všech dob“ se snímek umístil na 15. místě!

Téměř po třiceti letech se jeden z tvůrců skupiny Monty Python – Eric Idle – rozhodl, že vytvoří muzikálovou podobu *Svatého grálu*. V libretu naplno vyšel z filmové předlohy, jen dal příběhu sevrěnější tvar. Vložil některé starší písně (například slavnou *Always Look on the Bright Side of Life* z dalšího pythonovského filmu *Život Briana*) a také se spolupracovníkem Johnem Du Prezem dopsali další songy a muzikál byl na světě. Premiéra se odehrála na Broadwayi 17. března 2005 v režii Mika Nicholse a po necelých čtyřech letech dosáhla tato show 1 575 repríz. Ze čtrnácti nominací na cenu Tony nakonec *Monty Python's Spamalot* proměnil tři.

Muzikálová komedie, kterou vám přinášíme, zdaleka nepotěší jen příznivce pythonovské zábavy, ale získá si i ostatní svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou.

V režii **Stanislava Slováka**, ve zbrusu novém překladu **Zuzany Čtverákové**, ve scéně **Christopha Weyerse**, v kostýmech **Andrey Kučerové** a **Adély Kučerové**, v hudebním nastudování **Dalibora Tuže**, v choreografii **Martina Packa** a s projekcemi **Petra Hlouška** se hlavních rolí zhostí **Petr Štěpán** nebo **Lukáš Vlček** (Král Artuš) a **Hana Holíšová** nebo **Andrea Zelová** (Dáma z jezera). Jako rytíři kulatého stolu a desítky dalších postav se představí **Daniel Ryměš** nebo **Marco Salvadori**, **Ondřej Studénka** nebo **Dušan Vitázek**, **Jan Brožek** nebo **Ondřej Halámek**, **Lukáš Janota** nebo **Aleš Slanina**, **Rastislav Gajdoš** nebo **Ondřej Biravský**, **Jiří Ressler** nebo **Jonáš Florian** a další.

-mo-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN DUBEN 2018 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

233. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 3. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Boleslav Polívka,

foto: Tino Kratochvil

Ženy na pokraji nervového zhroucení

Hana Vašáková
v roli Toreadora

JARNÍ KONCERT MDB A HRADIŠŤANU

14. a 15. dubna 2018
na Hudební scéně

Stejně jako v loňském roce pro vás také letos na jaře připravujeme jedinečnou hudební událost. Ve dvou večerech se na jevišti Hudební scéně propojí hudba skla-

datele Zdenka Merty a lídra legendárního souboru Hradišťan Jiřího Pavlici. Tóny monumentálního orchestru Městského divadla, klavírního virtuosa Martina Kasíka i seskupení Hradišťan definitivně zaženou zimní nečas a přivítají jaro v jeho plné a svěží síle! Jen ve dvou večerech představí Zdenek Merta svoji skladbu *Moraviana*, která je symfonickou variací na proslulou archetypální moravskou lidovou píseň *Vandrovali hudci*, a Jiří Pavlica svoji suitu *Chvění*, která propojuje představitele navzájem sobě vzdálených hudebních projevů s texty básní Jana Skácela či altajskými lidovými texty.

scénář Glenn Berenbeim hudba Shuki Levy texty písní David Goldsmith

PŘEDSTAV SI...

režie Petr Gazdík

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

10. BŘEZNA 2018